

for den, der henvender sig til et Publicum af 1, høist 1½ Million Mennesker, i Sammenligning med hvad den kan vente, som henvender sig til et Publicum af 30 til 40 Millio-
ner. Det er kun altfor bekendt, at, for at nævne et Exempel, en nylig afdød Digter, der har tilbagelagt en Forfatterbane saa lang, som det kun lykkes Saa at tilbagelægge, som har vist en Virksomhed, der var saa rig og vedholdende, at den først — saa at sige — ophørte med hans sidste Mandedræt, og som har fundet en Anerkjendelse og Understøttelse af Nationen, som kun Saa: — at han var meget langt fra at efterlade sig nogen Overflod af jordiske Goder. Hvad der altsaa i et lidet Land maa drive Manden til at træde ind paa Skribentveien, maa vel fornemmelig være den indre Stemme, det indre Kalb, der bringer ham til at udvikle sine Tanker til Belæring for sine Medborgere. Og, dersom dette er Tilfældet, mener jeg, at vi maae være saadanne Mænd saa meget mere taknemmelige, da de uden at kunne vente den ydre Erstatning og de Goder, som ellers i større Lande blive Skribenten tildeel, alligevel opoffre deres Tid, Kræfter og Talent paa en Virksomhed, der er saa gavnlig og kan blive saa heldbringende for Nationen. Jeg mener, at vi skyldte disse Mænd, disse Nationens sande Opdragere og Lærere, den største Taknemmelighed, og at vi ikke paa nogen anden og bedre Maade kunne udtrykke dette end ved at sørge for, at deres Virksomhed, saa lidet som muligt, bliver fortrædiget. Men dette vil paa ingen Maade blive Tilfældet med en Lov, hvor en Forfatter, uden at have nogen Anelse derom, kan blive udsat for Lovens Forfølgelse, og blive idomt i det ringeste meget trykkende Multer, og altsaa blive greben fra en Side, hvor Skribenten, i det mindste hos os, maaskee er allerfvagest. Der er en Betænkelse, som har paatrængt sig mig i Anledning af denne Lovs Udstedelse, og jeg havde ventet, at den ved første Behandling var bleven udtalt fra en anden Side. Da det ikke er skeet, kan jeg ikke undlade at fremføre den her, det er den Omstændighed, at denne Lov fremtræder uden at komme i Forbindelse med Udnævnelse af Rævninger, med Indførelse af Juryinstitutionen. Jeg vil og

skal her aldeles ikke indlade mig paa at undersøge Betydningen og Bigtigheden af denne Institution. Jeg skal ikke indlade mig paa at undersøge, hvor nødvendig den er, navnlig i Bedømmelse af politiske Forseelser, og, som bekendt, vil den allerførste Deel af Presseovertrædelser kunne henføres til denne Klasse af Forseelser. Jeg skal ikke indlade mig paa at dømme, hvor vigtigt denne Institutions Indførelse vil være netop i det Dødelik, da Overgangen skeer fra et ældre System til et nyt, fra en Tilstand, hvor Forfattere og Dommere dog vidste, hvad de havde at rette sig efter, til en Tilstand, hvori begge komme ind paa et aldeles nyt Territorium, hvor det i Begyndelsen i det mindste kan være vanskeligt for begge Parter at vide hvor Grændsen skal være, dersom den ikke er dragen aldeles skarpt og strængt. Jeg skal kun holde mig til, at Grundloven fordrer Stævninger i Misgjernings- og politiske Sager. Naar jeg imidlertid ikke heraf har fundet Anledning til at udtale mig mod, at nærværende Lov udkommer, navnlig i den forandrede Stikelse, jeg ønsker, da er det skeet i den faste Overbeviisning, at naar den Institution, jeg har nævnt, endnu ikke er traadt i Virksomhed, det alene har sin Grund i Vanskeligheder, som hidtil ikke have været at overvinde, og at den i en nær Fremtid vilde kunne træde i Live; og da den høitærede Justitsminister er her tilstede, tør jeg maaskee haabe, at han i denne Anledning og i denne Sag, der giver saa stærk Opfordring dertil, vil udtale sig om denne saa høist vigtige Gjenstand. Der er endnu et Par almindelige Bemærkninger, som jeg ikke kan tilbageholde. Det blev ved første Behandling af denne Sag yttret af et æret Medlem af Forsamlingen, at han fandt Huller i Loven. Jeg tilstaaer, at netop den samme Betragtning, som den ærede Landsktingsmand har gjort, ogsaa havde paatrængt sig mig, og jeg havde troet, at han, da han havde udtalt den, vilde have fundet Anledning til at fremsætte et dertil sigtende Endringsforslag. Da det imidlertid ikke er skeet, vil maaskee Udvalget ved den næste Behandling af Loven tage Sagen under Overveieelse og muligt finde sig foranlediget til at udtale det Fornødne derom, jeg mener en almindelig Udtalelse af, at Enhver, som ved